

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Penelope Douglas

Nightfall

Copyright © 2020 Penelope Douglas

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Suton

PENELOPI DAGLAS

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Sadržaj

Apdejtuj me!

Plejlista

Plejlistu za *Suton* slušajte na sledećem linku (<https://open.spotify.com/user/pendouglas>).

<https://open.spotify.com/user/pendouglas>

99 Problems Jay-Z

#1 Crush Garbage

A Little Wicked Valerie Broussard

Apologize Timbaland, One Republic

Army of Me Björk

Believer Imagine Dragons

Blue Monday Fluk

Down with the Sickness Disturbed

Everybody Wants to Rule the World Lorde

Fire Up the Night New Medicine

Hash Pipe Weezer

Highly Suspicious My Morning Jacket

Hstory of Violence Theory of a Deadman

If You Wanna Be Happy Jimmy Soul

In Your Room Depeche Mode

Intergalactic Beastie Boys

Light Up the Sky Thousand Foot Krutch

Man or a Monster Sam Tinnesz

Mr. Doctor Man Palaye Royale

Mr. Sandman SYML

Old Ticket Booth Derek Fiechter and Brandon Fiecher

Party Up DMX

Pumped Up Kicks 3TEETH

RX (Medicate) Theory of a Deadman

Satisfied Aranda

Sh-Boom The Crew Cuts

Teenage Witch Suzi Wu

Devil Inside INXS

Touch Myself Genitorturers

White Flag Bishop Briggs
Yellow Flicker Beat Lorde
You're All I've Got Tonight The Cars

Beleška autorke

Suton je poslednji roman u serijalu *Đavolja noć*. Svi romani su isprepletani i preporučljivo je pre ovog nastavka pročitati prethodne delove.

Ako odlučite da preskočite romane *Iskvareni*, *Skrivanje* i *Isključen*, molim vas budite svesni da propuštate delove zapleta i važne pozadinske detalje ove priče.

Svi prethodni delovi dostupni su na sajtu „Kindle Unlimited”.

Pored toga, ako volite Pinterest, sve moje knjige ćete naći i tamo. Uživajte u vizuelnom prikazu *Đavolje noći* dok čitate!

<https://www.pinterest.com/penelopedouglas/nightfall-2020/>

Idemo!

Ljubim, Pen

Ne treba da je žalite. Ona je bila od onih koji vole odrastanje. Konačno, odrasla je svojom slobodnom voljom jedan dan brže od drugih devojčica.

Dž. M. Bari, Petar Pan

Za Z. Kinga

Glava 1

Emori

Sadašnjost

Zvuk je bio jedva čujan, ali sam ga čula.

Voda. Kao da sam iza nekog vodopada, duboko u pećini.

Šta je to, kog đavola, bilo?

Zbunjeno sam gledala oko sebe dok sam se budila iz najdubljeg sna koji pamtim. Gospode, baš sam bila umorna.

Glava mi je bila naslonjena na najmekši jastuk. Pomerila sam ruku i prstima prešla preko hladnog, neverovatno baršunastog belog jorgana.

Počela sam da se pipam po licu kada sam shvatila da mi nedostaju naočare. Gledala sam svuda oko sebe, potpuno zbunjena dok sam udobno tonula u sredinu ogromnog kreveta, u kojem sam zauzimala mesta otprilike koliko i jedna *m&m* bombona u kesici.

To nije bio moj krevet.

Pogledala sam po raskošnoj spavaćoj sobi – sve je bilo belo i zlatno, s mnogo kristala i ogledala, bleštavo od raskoši kakvu nikada nisam videla uživo – i počela sam plitko da dišem jer me je odmah obuzeo strah.

Ovo nije bila moja soba. Je l' to bio san?

Uspravila sam se, a glava me je zbolela dok su mi se mišići grčili kao da sam spavala prokletih nedelju dana.

Spustila sam pogled i videla naočare koje su sklopljene stajale na noćnom ormariću. Brzo sam ih dohvatila i stavila, a zatim prvo pregledala svoje telo. Ležala sam na krevetu, još uvek potpuno obučena, u crnim, uskim pantalonama i beloj bluzi koju sam obukla tog jutra.

Svakako je to bilo danas.

Na sebi nisam imala obuću, ali sam instinktivno provirila preko ivice kreveta i videla svoje patike, savršeno postavljene na fini beli tepih sa zlatnim detaljima.

Oblio me je hladan znoj dok sam gledala po nepoznatoj spavaćoj sobi, a mozak nije uspevao da shvati šta se kog đavola dešava. Gde sam ja to bila?

Skliznula sam s kreveta, noge su mi drhtale dok sam ustajala.

Bila sam u firmi. Radila sam na nacrtima za muzej *De Vit*. Bajron i Eliz su naručili ručak za sebe, a ja sam izašla i – namrštila sam se zbog pulsiranja u glavi – i onda...

Uf, ne znam. Šta se desilo?

Kada sam pred sobom ugledala vrata, nisam ni pomislila da nastavim s razgledanjem sobe ili da vidim kuda vodi drugo dvoje vrata. Dohvatila sam patike i spotičući se krenula prema onome za šta sam pretpostavila da je izlaz. Kada sam bosa zakoračila u hodnik, pod nogama sam osetila prijatnu hladnoću mermernog poda.

Ipak, nastavila sam da se preslišavam.

Nisam pila.

Nisam nikoga neočekivano srela.

Nisam primila nikakav čudan telefonski poziv ili paket. Nisam...

Nekoliko puta sam pokušala da progutam pljuvačku, i jedva da sam je skupila dovoljno. Baš sam bila žedna. Pored toga – podsetio me je bol u stomaku – i gladna. Koliko sam dugo bila napolju?

„Hej?“, pozvala sam tiho, ali sam odmah zažalila.

Osim ako nisam doživela moždani udar ili razvila selektivnu amneziju, nisam bila ovde dobrovoljno.

Ali ako sam oteta ili zarobljena, valjda bih bila zaključana?

Kiselina me je pekla u grlu, a u glavi su mi se vrtele različite scene iz svih horor filmova koje sam ikada gledala.

Bože, samo da nema kanibala. Molim te, samo da nema kanibala.

„Zdravo”, čula sam tih, neodlučan glas.

Okrenula sam se u pravcu iz kog je dolazio zvuk, provirila ka drugoj strani hodnika, preko ograde, na drugu stranu sprata gde je bio još jedan hodnik sa sobama. Nečija silueta je vrebala u mračnom hodniku i polako stupila na podest.

„Ko je to?” Približila sam se samo za dlaku, trepćući, da odagnam san koji mi je i dalje pritiskao oči.

Bio je to neki muškarac, pomislila sam. U košulji, kratke kose.

„Tejlor”, konačno je rekao. „Tejlor Dinesku.”

Dinesku? Kao korporacija *Dinesku petroleum*? Nemoguće da je to ta porodica.

Oblizala sam usne i ponovo progutala pljuvačku. Stvarno sam morala da nađem vodu.

„Zašto nisam zaključan u svojoj sobi?”, upitao me je kada je izašao iz mraka i zakoračio na slabu mesečinu koja je dopirala kroz prozore.

Nakrivio je glavu, raščupane kose, u izgužvanoj košulji s oksford kragnom čiji je jedan kraj visio. „Nije nam dozvoljeno da budemo u blizini žena”, rekao je, jednako zbunjen kao i ja. „Jesi li ti s doktorom? Je li on ovde?”

Dođavola, o čemu je to pričao? *Nije nam dozvoljeno da budemo u blizini žena*. Jesam li dobro čula? Zvučao je izgubljeno, kao da se drogirao ili bio zatvoren u ćeliji poslednjih petnaest godina.

„Gde sam ja?”, pitala sam.

Koraknuo je prema meni, a ja sam krenula unazad i pokušala da obujem patike skakućući na jednoj nozi.

Zažmurio je i udahnuo dok se približavao. „Bože”, rekao je kroz dah. „Otkad nisam osetio taj miris.”

Koji miris?

Otvorio je oči i primetila sam da su bile prodorno plave, još upečatljivije ispod kose boje mahagonija.

„Ko si ti? Gde sam ja?“, povikala sam.

Nisam poznavala ovog tipa.

Prišao je bliže, gotovo životinjskim pokretima, sada sa izrazom grabljivca od kojeg su mi se nakostrešile dlake na rukama.

Odjednom je došao sebi. *Jebote.*

Osvrnula sam se u potrazi za bilo kakvim oružjem.

„Lokacije se menjaju“, rekao je, a ja sam pravila po korak unazad za svaki koji je on pravio ka meni. „Ali ime ostaje isto. Blekčerč.“

„Šta je to?“, pitala sam. „Gde smo mi? Jesam li još u San Francisku?“

Slegnuo je ramenima. „Ne mogu da odgovorim na to. Možda smo u Sibiru ili petnaest kilometara od Diznilenda“, odgovorio je. „Mi to ne smemo da znamo. Znamo samo da je izmešteno.“

„Mi?“

Ko je još bio ovde? Gde su bili ti ljudi?

I gde sam, dođavola, ja bila? Šta je Blekčerč? To mi je zvučalo poznato odnekud, ali u trenutku nisam mogla da razmišljam.

Kako nije smeo da zna gde je? U kom gradu, državi, ili bar delu kontinenta?

Bože moj. *Država.* Bila sam u Americi, zar ne? Morala sam biti.

Pozlilo mi je.

Ipak, voda. Čula sam vodu kada sam se probudila, pa sam naćulila uši, i čula njen tup, ravnomeran huk oko nas. Jesmo li bili blizu vodopada?

„Nema nikoga ovde s tobom?“, upitao je, kao da ne može da veruje da zaista stojim tu. „Ne bi trebalo da nam budeš tako blizu. Nikada ne puštaju ženske blizu nas.“

„Koje ženske?“

„Sestre, čistačice, osoblje...“, rekao je. „Dolaze jednom mesečno da dopune zalihe, ali mi smo zatvoreni u sobama dok ne odu. Da nisi zaostala?“

Iskežila sam se gubeći strpljenje. Dosta pitanja. *Jebote*, nisam imala pojma o čemu priča, a srce mi je tako snažno lupalo da me je bolelo. *Nikada ne puštaju ženske blizu nas.* Bože, zašto? Povukla sam

se prema stepeništu idući unazad, tako da nisam skidala pogled s njega, i počela sam da se spuštam dok je on napredovao prema meni.

„Treba mi telefon”, rekla sam mu. „Gde je?”

Samo je zavrteo glavom, a ja sam ga obeshrabreno gledala.

„Nema ni kompjutera”, rekao mi je.

Spotakla sam se o stepenik i morala sam da se uhvatim za zid da ne bih pala. Kada sam podigla pogled, bio je tamo, zurio je u mene sa izopačenim osmehom.

„Ne, ne...” Skliznula sam još nekoliko stepenica niže.

„Ne brini”, rekao je. „Samo sam hteo malo da njušnem. On će želeti prvi da proba.”

On? Pogledala sam niz stepenice i videla držač s kišobranima. Finim i ostrim. *Odradiće posao.*

„Ovde nemamo pristup ženama.” Prilazio mi je sve bliže. „Barem ne onima koje možemo dodirnuti.”

Povukla sam se još malo. Ako jurnem za oružjem, hoće li uspeti da me zgrabi? Da li bi to uradio?

„Nema žena, nema komunikacije sa svetom”, nastavio je. „A nema ni droge, alkohola i pušenja.”

„Šta je Blekčerč?”, pitala sam.

„Zatvor.”

Pogledala sam oko sebe i primetila skupe mermerne podove, nameštaj i tepihe, i otmene zlatne detalje i statue.

„Lep zatvor”, promrmljala sam.

Šta god da je to bilo sada, očigledno je nekada bilo nečiji dom. Vila... zamak, ili tako nešto.

„Nije u sistemu”, uzdahnio je. „Šta misliš, gde izvršni direktori i senatori šalju problematičnu decu kada treba da ih se otarase?”

„Senatori...”, zamislila sam se, nešto mi je zaiskrilo u sećanju.

„Neki važni ljudi ne žele da njihovi sinovi – naslednici – dospevaju u vesti zbog odlazaka u zatvor ili na rehabilitaciju, kao ni da ih uhvate dok vrše krivična dela”, objasnio je. „Kada preteramo, šalju nas ovamo da se ohladimo. Ponekad ostajemo mesecima.” A onda je uzdahnio. „A neki od nas godinama.”

Sinovi. Naslednici.

A onda sam se setila.

Blekčerč.

Ne.

Ne, sigurno je lagao. Setila sam se da sam čula za ovo mesto. Međutim, to je bila samo urbana legenda kojom bogati muškarci prete svojoj deci da bi ih smirili. Usamljena rezidencija na nepoznatoj lokaciji gde se za kaznu šalju sinovi, ali im se ostavlja sloboda da budu u milosti jedni drugima. Kao *Gospodar muva*, ali u svečanim odelima.

Samo što to nije postojalo. Ne u stvarnosti. Zar ne?

„Ima vas još?“, pitala sam. „Još vas je ovde?“

Usne su mu se razvukle u zlobni osmeh koji me je uznemirio.

„Oh, nekoliko“, odgovorio je pevajućim tonom. „Grejson će se večeras vratiti s lovačkom družinom.“

Prenerazila sam se i zavrtelo mi se u glavi.

Ne, ne, ne...

Senatori, rekao je.

Grejson.

Sranje.

„Grejson?“, promrmljala sam, više za sebe. „Vil Grejson?“

On je bio ovde?

Ali Tejlor Dinesku – sada mi je bilo jasno, sin vlasnika korporacije *Dinesku petroleum* – ignorisao je moje pitanje. „Imamo sve što nam je potrebno da preživimo, ali ako želimo meso, moramo da ga ulovimo“, objasnio je.

To je ono što je Vil – i *ostali* – radio napolju. Išao je po meso.

Ne znam da li zbog izraza mog lica ili nečeg drugog, ali Tejlor je počeo da se smeje. Zbog podlog kikotanja stisnula sam ruke u pesnice.

„Zašto se smeješ?“, zarežala sam.

„Zato što niko ne zna da si ovde, zar ne?“, ispitivao je gotovo oduševljeno. „A ako neko i zna, odlučio je da te napusti. Proći će mesec dana pre nego što ponovo dođe tim za snabdevanje.“

Zažmurila sam na delić sekunde, njegove namere su bile jasne. „Ceo mesec”, razmišljao je.

Pogled mu je pao niz moje telo, a ja sam polako shvatala sve implikacije svoje situacije.

Bila sam usred ničega s ko-zna-još-koliko muškaraca koji su ko-zna-koliko dugo bili bez ikakvog izvora poroka ili kontakta sa spoljnim svetom, a jedan od njih je imao ogromnu želju da me muči ako me se ikada ponovo dočepa.

I, prema Tejloru, nije trebalo mnogo da se nadam da će mi bilo ko pomoći u narednih mesec dana.

Neko se zaista potrudio da me dovede ovamo i pobrine se da moj dolazak prođe neprimećeno. Zar zaista nije bilo kućepazitelja? Sigurnost? Nadzor? Bilo ko ko ima kontrolu nad zatvorenicima?

Stisnula sam zube, bez ikakve ideje šta, dođavola, da uradim, ali morala sam to brzo da uradim.

Ali onda sam čula nešto, pa sam pogledala u Tejlora. Napolju su odjekivali lavež i zavijanje.

„Šta je to?”, pitala sam.

Vukovi? Zvuci su bili sve bliži.

Podigao je glavu i zagledao se u ulazna vrata iza mene, a zatim je ponovo pogledao ka meni. „Lovačka družina”, odgovorio je. „Mora da su se vratili ranije.”

Lovačka družina.

Vil.

I ko zna koliko drugih zatvorenika koji su možda podjednako jezivi i strašni kao ovaj tip...

Zavijanje se sada čulo pred kućom, a ja sam podigla pogled ka Tejloru, ne uspevajući da smirim disanje. Šta bi se desilo kada bi ušli unutra i videli me?

Ali on mi se samo nasmešio. „Molim te, beži”, rekao je. „Očajnički nam treba malo zabave.”

Srce mi se steglo. Ovo se nije dešavalo. *Ovo se nije dešavalo.*

Povukla sam se i spustila niz stepenice, ne skidajući pogled s njega, a on je išao za mnom. Osećala sam kako mi krv postaje vrela.

„Želim da razgovaram s Vilom”, zahtevala sam.

Možda bi *želeo* da me povredi, ali neće. Valjda?

Kad bih samo mogla da razgovaram s njim...

Ali Tejlor se nasmejavao, a njegove plave oči su oduševljeno igrale. „On ne može da te zaštiti, ljubavi.” A onda je pod na spratu zaškripao. Tejlor je zabacio glavu unazad i pogledao u plafon. „Ajdin je budan.”

Ajdin. Ko?

Ali nisam nameravala da ostanem i saznam. Nisam znala da li ću zaista biti u opasnosti s ovim momcima, ali znala sam da neću biti ako pobeegnem.

Skaćući niz stepenice, zamakla sam oko ograde i pojurila prema zadnjem delu kuće. Čula sam kako Tejlor zavija kada sam nestala u mračnom hodniku, a hladan znoj mi je već oblivao čelo.

Ovo se nije dešavalo. Sigurno je postojao nadzor. Odbijala sam da verujem da bi mamice i tatice poslali svoje naslednike u koje su toliko uložili bez ikakve garancije da će biti bezbedni. Šta ako se neko povredi? Ili teško razboli?

Ovo je bila... šala. Izuzetno neprikladna i raskošna šala. Bližila se Đavolja noć, i on me je uključio. Konačno.

Blekčerč nije bio stvaran. Vil u srednjoj školi nije ni verovao da ovo mesto postoji.

Prolazila sam pored soba, neke su bile s jednim vratima, druge s dvojica, a neke bez ikakvih, i hodnik se granao u nove hodnike. Jebo-te, nisam imala pojma kuda idem. Samo sam trčala.

Gumeni đonovi mojih patika škripali su po mermernom podu, a nos me je zavrteo od ustajalog mirisa starosti. Ovde ništa nije ukazivalo na dobrodošlicu.

Zidovi su promenili boju, od kremaste preko kestenjaste do crne, trule tapete su ponegde izbledele, a plafoni su bili veoma visoki, kao i zavese koje su padale niz prozore koji su bili osam puta viši od mene.

Ali svetiljke su sijale, bacajući sumoran odsjaj u svaku kancelariju, sobu, salon i prostoriju s igrama pored kojih sam prošla.

Zaustavila sam se, skrenula u drugi hodnik s desne strane i pojuri-la, zahvalna na tišini, ali i uznemirena zbog nje. Malopre su bili pred vratima. Do sada su morali da budu u kući. Zašto ništa nisam čula?

Prokletstvo.

Mišići su me boleli, jedva sam disala i nisam mogla da obuzdam ječanje dok sam se teturala u poslednju sobu na kraju hodnika, gde sam pritrčala prozoru. Podigla sam ga, a kroz zavese je nagnuo hladan vazduh. Zadrhtala sam kada sam kroz prozor ugledala ogromnu zelenu šumu, gotovo crnu u noći.

Četinari. Razgledala sam okolinu i skenirala teren. Bilo je jela, crvenih smreka i belih borova. Zapahnuo me je vlažan miris mahovine i zastala sam. Nisam više bila u Kaliforniji. Ovo drveće je raslo mnogo dalje na severu.

Nismo bili ni u Tander Beju. Nismo bili ni blizu Tander Beja.

Ostavila sam prozor otvoren i ustuknula, grozničavo razmišljajući. Hladan vazduh mi je prostrujao kroz belu bluzu kratkih rukava i nisam imala pojma gde sam, koliko daleko od civilizacije, niti na šta sve mogu da naletim nezaštićena.

Istrčala sam nazad iz sobe, priljubila se uza zid i tiho krenula kroz hodnik motreći oko sebe. *Smisli nešto, razmišljaj...*

Sigurno smo bili blizu grada. Na zidovima su bile slike, neprocenjivi antikviteti, masivni lusteri; pakleno mnogo novca je utrošeno na opremanje i uređenje ovog mesta.

To nije uvek bio zatvor.

Niko ne bi potrošio ovoliki novac na nešto što će bratstvo seronja uništiti. Bila je to nečija kuća, a niko je ne bi izgradio predaleko od grada. Ovakva kuća je za zabavu. Imala je plesnu dvoranu, zaboga.

Kršila sam ruke. Najmanje me je brinulo ko me je ostavio ovde. U tom trenutku samo sam morala da odem negde na sigurno.

A onda sam čula.

Zov – zavijanje – iznad sebe. Zastala sam, sledila mi se krv. Podigla sam glavu, prateći zvuk koji je dolazio s moje leve strane i širio se nadesno. Srce je počelo da mi preskače kada su podne daske iznad zacvilele od težine.

Istovremeno. Na više mesta.

Bili su gore, i bilo ih je više. Tejlor je video kako trčim ovamo. Zašto bi oni bili gore?

A onda sam se setila šta je gore. Ajdin.

Tejlor je o njemu govorio kao o pretnji. Jesu li prvo otišli kod njega?

Glas je odjeknuo kroz hodnik, a ja sam načulila uši. Otpozadi me je mamio prozor.

Sledeći krik je odjeknuo odozdo, možda iz foajea, a onda sam ponovo začula zavijanje negde u svojoj blizini.

Okrenula sam se, panično. Šta se, dođavola, dešavalo? Osećala sam žmarce po celom telu, i naterala sam sebe da progutam pljuvačku dok mi se kiselina podizala iz stomaka.

Oni su se širili.

Vukovi. Zastala sam, sećajući se zavijanja napolju. Tako su radili vukovi. Čopor se razilazi da bi okružio plen i pronašao slabe tačke. Prilazili su sa strane i otpozadi.

U uglovima očiju su mi se skupile suze, pa sam podigla glavu da ih odagnam. *Vil.*

Koliko je dugo bio ovde? Gde su mu bili prijatelji? Da li me je doveo ovamo da se osveti? Dođavola, o čemu se radilo?

Još onda sam mu rekla da me ne pritiska. Upozorila sam ga. Ni sam ja za ovo bila kriva. Sam je sebe doveo dovde.

Provukla sam se u sobu za bilijar, dohvatila palicu za kriket sa zida i tiho se vratila nazad, oslanjajući se leđima o zid. Gledala sam svuda oko sebe tražeći bilo kakav znak. Obuzimala me je jeza, a uprkos hladnoći, tanani sloj znoja oblio mi je vrat. Čulila sam uši i slušala kako pravim jedan tihi korak za drugim.

Odjeknuo je tup udarac o pod iznad mene, a ja sam udahнула i ponovo pogledala u plafon dok sam išla iza stepenica.

Šta se, dođavola, dešavalo?

Plavičasta svetlost, poput mesečine koja je dopirala kroz prozor, osvetljavala je tamni mermerni pod dalje u hodniku, i ja sam krenula u tom pravcu, ka zadnjem delu kuće.

Udahnula sam i osetila oštar miris. Sterilan, kao izbeljivač. Tejlor je rekao da su čistačice i osoblje upravo otišli.

Kolena su mi drhtala, a srce mi je lupalo sve jače. Osećala sam se kao da sam već zarobljena a da to i ne znam.

„Ovamo!”, povikao je neko.

Štreknula sam se i potpuno se priljubila uza zid, a zatim skliznula iza ugla.

Provirila sam i primetila senke koje se kreću duž zida nakon što su otkrili moj otvoren prozor.

„Ona beži!”, povikao je jedan od njih.

Izdahnula sam i stisnula pesnice. *To*. Pomislili su da sam se izvukla kroz prozor.

Njihovi koraci su odjekivali dok su jurili nazad prema foajeu, valjda, a ja sam stavila ruku preko usta dok su nestajali.

Hvala bogu.

Nisam čekala ni trenutak. Trčala sam i trčala, sve dok nisam naišla na kuhinju u jugozapadnom uglu kuće. Ne paleći svetlo, pojurila sam do frižidera i otvorila ga naglo, tako da su police s voćem i povrćem poskočile.

Pogledala sam unutra, na trenutak zapanjena veličinom. To je bio frižider u koji se ulazilo kao u sobu. Mislila sam da je Tejlor rekao da moraju da love meso za sebe. Ovo je bilo pretrpano hranom.

Ušla sam unutra i naježila se od trenutne promene temperature. Pregledala sam police s hranom, sve zalihe su delovale sveže. Sirevi, hleb, delikatesi, puter, mleko, šargarepa, tikvice, krastavci, paradajz, grožđe, banane, mango, zelena salata, borovnice, jogurt, humus, odresci, šunke, cele kokoške, burgeri...

I sve to bez ostave koju su verovatno imali.

Zašto bi morali da love?

Ne gubeći više vreme, zgrabila sam mrežastu torbu koja je visila unutra i izbacila sve što je bilo u njoj, da bi brzo ubacila dve flaše vode, jabuku i malo sira. Možda je trebalo da ponesem više, ali trenutno nisam mogla da vučem ništa teže.

Čim sam izašla iz frižidera, zatvorila sam torbu i potrčala do prozora. Pridigla sam se na prste i videla kako baterijske lampe plešu po ogromnom travnjaku.

Gotovo da sam se osmehnula. Imala sam vremena da nađem kaput ili džemper i odem odavde pre nego što se vrate.

Napravila sam okret i zakoračila, ali onda sam videla kako stoji tamo – tamna figura naslonjena na okvir ulaza u kuhinju – i bulji u mene.

Zaustavila sam se, a srce je htelo da mi iskoči.

Bar sam mislila da bulji u mene. Lice mu je bilo skriveno u senci.

Osetila sam bol u plućima; nisam mogla da dišem.

A onda sam se setila... *vukovi*. Opkoliće te.

Svi sem jednog. Prišao ti je spreda.

„Dođi ovamo”, rekao je dubokim glasom.

Ruke su mi zadrhtale, prepoznala sam taj glas. Iste reči koje mi je rekao one noći.

„Vile...”

Zakoračio je u kuhinju, mesečina mu je prigušenim sjajem obasjala lice, a ja sam duboko u sebi osetila bol.

Bio je krupan u srednjoj školi, ali sada...

Progutala sam knedlu, pokušavajući da ovlažim svoja suva usta.

Kapljice kiše blistale su po njegovoj neurednoj, ali podšišanoj kosi boje čokolade, i nikada ga ranije nisam videla neobrijanog, ali tako je izgledao čvršće i opasnije. Nisam ni pretpostavljala da mu to tako dobro stoji.

Grudi su mu bile šire a mišice u crnoj dukserici deblje. Podigao je ruke i krpom obrisao krv koja mu je oblila prste. Nadlanice su mu krasile tetovaže koje su nestajale u rukavu duksa.

Nije imao nikakve tetovaže kada sam ga poslednji put videla.

U noći kada je uhapšen.

Odakle krv? Iz lova?

Ustuknula sam dok je polako išao ka meni, ali nije gledao u mene dok se približavao, već samo u ruke koje je brisao.

Palica za kriket. Gde sam je ostavila?

Čvrsto sam zažmurila. *Sranje*. Spustila sam je na pod frižidera dok sam pakovala hranu.

Pogledala sam u frižider da odmerim razdaljinu.

Panično sam pogledala po pultu, primetila tri staklene tegle i pružila ruku, da bih jednu oborila na pod između nas. Srušila se,

staklo se raspršilo na sve strane, a on je na trenutak zastao, sa osmehom u očima, dok sam ja nastavila da uzmičem prema frižideru.

„Ovoga puta nećeš završiti u mojoj vreći za spavanje”, upozorio me je.

Dohvatila sam još jednu teglu i gurnula je na pod, uzmakla još malo i smanjila razdaljinu. Ako bi me napao, okliznuo bi se na staklo.

„Ne razmeći se praznim pretnjama”, narugala sam se. „Ni sada nisi alfa.”

Podigao je jednu tamnu obrvu, ali nije zastao, već je nastavio prema meni.

Osećala sam pulsiranje u vratu, stomak mi se okretao, ali... dok je staklo škripalo pod njegovim nogama, a on me netremice gledao, osetila sam vrelinu između nogu i gotovo zaplakala.

„Znaš li zašto sam ovde?”, pitala sam.

„Da nisi bila nevaljala?”

Stegla sam vilicu, ali nisam ništa rekla.

Kvarno se osmehnuo i znala sam da je to to. Nisam znala kako će doći do toga, ali sam uvek znala da hoće.

„Znaš”, rekla sam. „Zar ne?”

Potvrdno je klimnuo glavom. „Zar ne želiš da objasniš?”

„Zar je bitno?”

Odmahnuo je glavom.

Progutala sam knedlu. *Da, tako sam i mislila.*

Zbog mene je odležao dve i po godine u zatvoru – ne samo on već i njegovi najbolji prijatelji, Dejmon Torans i Kaj Mori.

Na trenutak sam spustila pogled, znajući da to nije zaslužio, ali sam takođe znala da ništa ne bih uradila drugačije da sam mogla. Rekla sam mu da se drži podalje od mene. Upozorila sam ga.

„Volela bih da te nikada nisam srela”, rekla sam gotovo šapatom.

Zastao je, a staklo se drobilo pod njim. „Veruj mi, devojko, to osećanje je jebeno obostrano.”

Povukla sam se, a kada sam rukom okrznila nogu, osetila sam nešto u džepu. Nastavila sam da se krećem ka frižideru, ali sam zavukla ruku u pantalone i izvukla nešto metalno, a zatim videla da je to sklopivi nož s crnom drškom.

Otkud se to stvorilo?

Nisam nosila noževe.

Spustila sam zaštitu, izvukla sečivo i ispružila ga ispred sebe, ali on je skočio i zgrabio me za ruku, a zatim mi otvorio šaku. Opirala sam se, pokušavajući da zadržim oružje, ali bio je suviše jak. Kriknula sam kada više nisam mogla da izdržim, a nož je pao na pod zveckajući o mermer.

Okrenuo me je, stegao oko vrata i zarobio, prikovao me je između sebe i pulta.

Sagnuo se i pogledao me u oči dok sam teško disala, s pramenom kose na usnama.

„Voliš alfe?“, izazvao me je.

Pogledala sam ga pronicljivo. „Želimo ono što želimo.”

Razljutio se, te reči je znao mnogo bolje nego što je želeo, i da nisam bila tako jebeno uplašena, nasmejala bih se.

Uz urlik, podigao me je i bacio preko ramena. „Vreme je da upoznaš jednog onda”, rekao je.

Glava 2

Emori

Devet godina ranije

„Zašto odustaješ?”

Stajala sam tamo i izbegavala da pogledam trenerku u oči, držeći se za kaiš svoje školske torbe koja mi je visila preko grudi.

„Nemam vremena”, rekla sam joj. „Žao mi je.”

Rizikovala sam i na trenutak je pogledala. Gledala je u mene ispod kratke plave kose koja joj je padala u oči. „Obavezala si se”, pobunila se. „Potrebna si nam.”

Prebacivala sam se s jedne noge na drugu, potpuno skrivena pod zavesom samoprezira.

Ovo je bilo glupo. Znala sam to.

Plivanje mi je odlično išlo. Mogla sam da pomognem timu, a ona je uložila mnogo truda u moju obuku tokom prošle godine. Nisam želela da odustanem.

Ali ona će jednostavno morati da se pomiri s tim. Nisam mogla da objasnim, iako je to značilo da će ona zbog ćutnje pogrešno misliti da sam neodgovorna i sebična.

Ispred kancelarije su odjeknuli glasovi devojaka koje su se u svlačionici spremale za trening, a ja sam osećala njen pogled na sebi. Čekala je odgovor.

Ipak, uzalud. Nisam nameravala da se predomislim.

„U čemu je problem?“, pitala je.

Stezala sam kaiš na grudima toliko da mi se tkanina urezala u ruku.

Ipak, duboko sam udahnula, gurnula naočare nazad na nos i ispravila se. „Niko mi ne daje stipendiju za plivanje“, procedila sam. „Moram da se posvetim nečemu što će mi omogućiti da upišem faks. Ovo je bilo uzalud.“

Pre nego što je stigla da uzvрати, ili mi sve oteža svojim izrazom lica, okrenula sam se, otvorila vrata i izašla iz kancelarije.

Suze su mi zastale u grlu, ali sam ih potisnula.

Ovo je bilo glupo. Običe mi se o glavu. Nije bilo gotovo. Zнала sam.

Ali nisam imala izbora.

Leđa su me sve jače bolela dok sam išla kroz svlačionicu. Rukom sam tresnula u vrata i osetila kako mi se bol penje uz ruku pre nego što sam zakoračila u hodnik.

Ipak, istrpela sam i ignorisala nelagodu dok sam išla skoro praznim hodnikom.

Bilo mi je drago što sam izašla pre nego što je pitala zašto ne napustim i orkestar. Ni orkestar me neće odvesti na faks. Nisam bila tako dobra.

To mi je preostalo kao jedini razlog da izađem iz kuće, a nije podrazumevalo nošenje kupaćeg kostima.

Grizla sam usnu i zurila u pod pritisnuta ogromnim teretom. Krenula sam prema svom ormariću ne gledajući kuda idem, jer sam prešla taj put milion puta. *Smiri se*. Vreme leči sve. Život ide dalje. Krenula sam u pravom smeru.

Samo nastavi dalje.

Nekoliko učenika se motalo po hodnicima, došli su rano zbog sekcija ili sportova. Kada sam stigla do svog ormarića, ukucala sam kombinaciju. Imala sam vremena do početka prvog časa, a i mogla sam da se zavučem u biblioteku da ubijem vreme. To je bilo bolje nego da budem kod kuće.

Izvadila sam iz torbe matematiku i fiziku koje sam prethodne večeri završila, i iz ormarića izvukla fasciklu, svoj primerak *Lolite* za

lektiru i svesku iz španskog. Držala sam sve u jednoj ruci dok sam preturala po gornjoj polici da nađem pernicu.

Saznaće da sam napustila tim. Možda ću imati nekoliko dana mira pre nego što se to dogodi, ali mi se stomak vezao u čvor. Još sam osećala bakarni ukus posekotine u ustima od pre dva dana.

Saznaće. Nije želeo da odustanem od plivanja, a moji razlozi za to će ga samo razljutiti.

Zatreptala sam. Više nisam stvarno tražila olovke i hemijske. Ponovo sam osetila kako me koža glave peče, kao pre neko veče.

Nisam plakala kada me je počupao.

Ali povukla sam se. Uvek sam uzmicala.

Dalje u hodniku se razlegao smeh, pa sam podigla pogled i videla nekoliko učenika koji su se vrzmali oko ormarića. Devojke u školskim uniformama čije su suknje bile podignute – kako bi bile mnogo kraće od sedam centimetara iznad kolena, koliko je bilo dozvoljeno – a bluze preuske ispod tamnoplavih sakoa.

Pogledala sam ih ispod oka.

Priljubljenih glava smešile su i šalile s momcima. Svi zajedno su delovali plitko kao barica – nikada dovoljno duboka da bude više od onoga što jeste.

Plitki, dosadni, jednolični, neuki i drski. Sva bogata deca ovde su bila takva.

Gledala sam kako se Kenzi Lorejn naginje ka Nolanu Tomasu i kako svojim usnama prekriva njegove, kao da će se stopiti s njim. Prošaputala je nešto uz njegove usne i njegovi beli zubi su blesnuli kroz smešak, a zatim je zavukao ruke oko njenog struka i naslonio se na ormarić. Srce mi je preskočilo. Napipala sam pernicu i odsutno je gurnula u torbu ne skidajući pogled s njih.

Plitki, dosadni, jednolični, neuki i drski.

Žmirnula sam i setno se nasmešila dok sam ih posmatrala.

Srećni, uzbuđeni, hrabri, divlji i blaženi.

Izgledali su kao sedamnaestogodišnjaci.

I odjednom, na trenutak, poželela sam da sam na njihovom mestu. Da sam bilo ko, samo ne ja. Nije ni čudo što me retko ko u ovoj školi voli. I samoj sebi sam dosadila.

Zar ne bi bilo fantastično biti zaista srećna samo pet minuta?

Njene drugarice su se motale unaokolo, razgovarale s njegovim drugovima, ali ja sam videla samo njega i nju, pitajući se kakav je to osećaj. Čak i ako to nije bila prava ljubav, sigurno je prijalo da te neko želi.

Ali upravo tada je Nolan otvorio oči. Gledao je u mene. Pogledi su nam se sreli, kao da je sve vreme znao da sam tu. Vena na vratu mi je pulsirala, a ja sam se ukočila.

Sranje.

Međutim, nije prekinuo poljubac, gledao me je u oči dok su se ljubili. A onda... namignuo mi je i videla sam njegov osmeh kroz poljubac.

Zakolutala sam očima i skrenula pogled. *Sjajno*. Emori Skot je bila perverznjak. To bi on rekao. Samo mi je to trebalo.

Okrenula sam se nazad ka svom ormariću, posramljena, i zalupila vrata.

Sve me je bolelo, pa sam izvila leđa, pokušavajući da istegnem mišiće, ali tek što sam se okrenula da odem, neko mi je pesnicom izbio knjige iz ruku.

Prestrašeno sam udahnula i instinktivno se povukla korak unazad.

Majls Anderson me je ljutito pogledao u prolazu, ali usne su mu se zlobno iskrivile u osmeh.

„Šta gledaš, glupačo?“, narugao se.

Stisnula sam zube, pokušavajući da smirim lupanje srca, ali od iznenadnog straha mi se želudac zgrčio. Njegovi drugovi su išli za njim smejući se.

Plava kosa mu je neuredno padala preko čela. Odmerio me je svojim plavim očima, tako da sam tačno znala na šta ukazuje.

Na zastareli karirani uzorak moje polovne suknje.

Na dugme koje je nedostajalo na manžetni moje bluze koja je bila dva broja veća.

Na izbledeli plavi sako koji je imao prethodnog vlasnika, tako da sam morala da stavim zakrpe s kojih vise končići.

Na cipele, izlizane od silnih šetnji jer nisam imala auto, i to što se nikada nisam šminkala niti radila bilo šta sa svojom tamnom kosom koja mi je samo padala niz lice i ruke.

Izgledala sam potpuno drugačije od njega. Od svih.

Mali kreteni. Pustila sam da Anderson uživa u svojoj jednoj zabavi, jer inače nije imao nikakvu moć. To je bilo jedino za šta sam mogla da zahvalim jahačima.

Mrzela sam što je ova škola njihovo lično igralište, ali kada su bili u blizini, Majls Anderson nije izvodio takva sranja. Bila sam sigurna da broji dane do njihove mature kako bi preuzeo košarkaški tim.

I gimnaziju Tander Bej.

Stisnula sam zube, čučnula i pokupila knjige, a zatim ih sve strpala u torbu.

Ali mi je lice odjednom oblio znoj i pozlilo mi je. Pridigla sam se, izdahnula i požurila u najbliže kupatilo, uz stepenice pa niz hodnik.

Želudac mi se napunio nečim, kiselina koja se podigla sve me je jače pekla u grlu. Svom težinom sam se bacila na vrata, uletela unutra, pa u kabinu, i nadvila se nad toalet teško dišući.

Nagnula sam se, sadržaj želuca se podigao tek toliko da osetim kiselinu, ali ništa nije izlazilo. Nakašljala sam se, a oči su mi zasuzile kada sam udahнула.

Podigla sam naočare na glavu držeći ih za krake i duboko udisala da bih se smirila.

Protrljala sam oči. Sranje.

Ponekad sam znala da uzvratim.

Kada to nije bilo važno i kada nisam bila stvarno ugrožena.

Obrisala sam čelo, pustila vodu u toaletu po navici, izašla iz kabine i otišla do lavaboja. Odvrnula sam vodu, gurnula ruke pod mlaz, ali sam onda zastala. Više nisam imala snage ni da se ispljuskam po licu. Samo sam zavrnila slavinu i izašla iz kupatila, brišući ruke o suknju.

Bila sam previše umorna, a dan jedva da je počeo.

Ali čim sam otvorila vrata, naletela sam na nekoga. Zastala sam ugledavši Trevora Krista. Smešio mi se dok sam prstima stezala kaiš torbe i zurila u njega.

Bio je tek brucoš, dve godine mlađi od mene, ali već je bio moje visine i nimalo nije ličio na svog brata. Namešten, izveštačen pogled plavih očiju u kojima se nije ogledao njegov osmeh, i tamnoplava

kosa koja je bila očešljana savršeno kao što je bila postavljena njegova kravata.

Izgledao je kao da se zove Čed. Šta je, kog đavola, on hteo?

Pružio mi je plavu svesku, a ja sam prepoznala izlizane beleške i papire izvrljane žutim markerom koji su labavo virili iznutra. Pogledala sam nazad niz hodnik prema svom ormariću.

Mora da sam je ostavila iza sebe kada mi je onaj magarac sve izbio iz ruku.

Uzela sam svesku i strpala je u torbu. „Hvala”, promrmrljala sam.

„Sve sam pokupio, ali nisam siguran da je sve na mestu”, rekao je. „Neki papiri su ispalili.”

Jedva sam ga čula, primetila sam da u hodnike stiže još učenika, a gospodin Taunsend je krenuo na moj prvi čas.

„Trevor Krist.” Klinac je pružio ruku.

„Znam.”

Zatim sam prošla pored njega, ignorišući njegovu ruku.

Prešla sam nekoliko metara niz hodnik i pridržala vrata da bih za nekim ušla u učionicu, koju sam skenirala u potrazi za najbezbednijim mestom. U uglu, pozadi, blizu prozora, stajala je prazna klupe koja je bila okružena đacima sa svih strana – Roksi Haris pored mene, Džek Lester ispred i Dru Hanigen dijagonalno.

Potrčala sam do nje.

Skliznula sam na mesto, nogari klupe su zaškrípali dok sam spuštala torbu na pod.

„Uf”, zastenjala je Roksi pored mene, ali sam je ignorisala dok sam vadila pribor iz torbe.

Onda je počela da pakuje svoje stvari.

Učionica se napunila, brbljanje i smeh su ispunili prostor, a gospodin Taunsend je ustao, nadvio se nad katedru i počeo da pregleda svoje beleške.

Ali Roksi uopšte nije stigla da se skloni sa svog mesta pre nego što su oni stigli. Prošli su kroz vrata, visoki, privlačni i uvek zajedno.

Okrenula sam glavu prema prozoru, zatvorila oči iza naočara i zadržala dah. Brzo sam izvukla iz džepa slušalice i zabila ih u uši.

Bilo šta, samo da izgledam nepristupačno.

Molim te, molim te, molim te...

Ali molitva je bila uzaludna. Mogla sam da osetim kako Roksi, Džek i Dru prevrću očima dok su uzdisali i skupljali svoje stvari, napuštajući svoja mesta iako im niko ništa nije tražio, kao da sam ja kriva što ovi momci insistiraju na tome da me potpuno okruže ma gde da sam sedela u ovoj proklesnoj učionici.

Kaj Mori je skliznuo na Džekovo sedište ispred, dok je Dejmon Torans seo dijagonalno od mene.

Nisam morala da podižem pogled da bih videla njihovu tamnu kosu i uvek sam napamet znala ko je ko jer je Kaj mirisao na tamni mošus i okean, dok je Dejmon mirisao na pepeljaru.

Majkl Krist se verovatno smestio negde blizu, ali zbog onog poslednjeg koji je prošao pored mene i spustio se u klupu pored moje, na mesto koje je trebalo da bude Roksino, srce je počelo brže da mi kuca.

Osećala sam njegov pogled na sebi dok sam zurila kroz prozor.

Da sam znala da ćemo pohađati iste časove kada je administracija odlučila da me prebaci na viši nivo engleskog pre nekoliko nedelja – godinu dana ranije – odbila bih. Bez obzira na to šta je moj brat hteo.

Bila sam prilično sigurna da su me prebacili samo zbog toga što sam prošle godine bila „teška”, pa su mislili da će me izazov smiriti.

Sada su znali da nije tako.

„Nemaš uniformu”, čula sam šapat neke devojke.

A onda sam čula glas Vila Grejsona i krv mi je jurnula u potiljak. „Prerušio sam se”, rekao joj je.

„Taj seronja se zakačio za tebe ili tako nešto”, dodao je Dejmon. „Kad god te vidi, želi da te izdvoji.”

Stisnula sam prste oko sveske i olovke.

„U njegovu odbranu”, uključio se Kaj, „ti si taj koji je stavio poruke ‘Izvini, udario sam ti auto’ na vozila ljudi po celom gradu s njegovim brojem telefona.”

Dejmon je frknuo, a zatim prasnuo u smeh, dok je Vil samozaдовоľjno uzdahnuo.

Kreteni. Mom bratu je telefon zvonio celu prokletu noć zbog te šale – a kada se iznervira, on to pokazuje.

„Pa, šta kažeš, Em?“, konačno mi se obratio Vil, koji kao da nika-da nije mogao da se obuzda kad je to u pitanju. „Je l' se tvoj brat loži na mene? Stalno mi dahće za vratom.“

Ćutala sam dok sam odsutno otvarala svesku. Oko nas, svi su sedeli na svojim mestima i pričali.

Svi u ovoj školi mrzeli su mog brata. Njihov novac i veze nisu uticali na njegovu spremnost da kao policajac piše kazne za preko-račenje brzine i parkiranje, da istražuje pritužbe na buku ili prekida žurke i pijanke čim bi osetio da se nešto dešava.

Moj brat je bio kreten što je radio svoj posao, a pošto nisu mogli da dođu do njega, okomili su se na mene.

Videla sam da je Vil izvukao nešto iz džepa, i gledala sam kako odmotava slatkiš i prinosi ga ustima da bi zubima odvojio slatkiš od papira.

Ni na trenutak nije skrenuo pogled.

„Skini slušalice“, naredio mi je žvaćući.

Pogledala sam ga ispod oka.

„I prestani da se praviš da slušaš muziku i da te ne zanimaju ljudi oko tebe“, prasnuo je.

Svaki mišić mi se ukočio, a pošto ga nisam poslušala, on je bacio omot na pod, nagnuo se, povukao kabl i izvukao mi slušalice iz ušiju.

Trgla sam se i uspravila.

Ali nisam ustuknula. Ne pred njim.

Eto... privukao je moju jebenu pažnju.

Dohvatila sam kabl koji je visio do poda, ustala iz klupe, pokupi-la svesku i torbu i pokušala da odem.

Ali onda sam osetila njegove ruke, povukao me je u svoje krilo.

Sve iz ruku mi je palo na pod, i osetila sam kako me obuzima bes.
Nećeš.

Stisnula sam zube i gurnula ga. Kaj je uzdahnuo, a Dejmon se zakikotao, ali ga niko nije zaustavio.

Otimala sam se, ali on me je jednostavno stegao i okrenuo lice van mog domašaja.

Vil, Kaj, Dejmon i Majkl. Četiri jahača.